

Robyn Engelen

De koffer

www.robbyngelen.nl

Op dit werk rust een Creative Commons Naamsvermelding-NietCommercieel-GeenAfgeleideWerken 3.0 Nederland licentie.

Je mag het werk kopiëren, verspreiden, tonen en op- en uitvoeren onder de volgende voorwaarden:

- **Naamsvermelding**. Je dient bij het werk de naam van de auteur (Robyn Engelen) te vermelden;
- **Niet-commercieel**. Je mag het werk niet voor commerciële doeleinden gebruiken.
- **Geen Afgeleide werken**. Je mag het werk niet bewerken.

Directeur in Parijs

Hoewel hij midden op het plein stond, was er niemand die hem opviel. De jongeren die op de trappen zaten, genietend van de zon en elkaar en misschien wel van het moment, de toeristen, die ook op de trappen zaten, foto's maakten van elkaar, van de jongleur, van het indrukwekkende Centre Pompidou. De jongleur, die geroutineerd zijn fakkels in de lucht wierp en weer opving alsof hij zijn act ter plekke bedacht, genietend van de aandacht en bewondering van zijn publiek. Al deze mensen, en nog veel meer, besteedden geen aandacht aan de koffer die midden op het plein stond. Ze zagen hem niet eens. De koffer stond daar maar, alsof hij niet in deze wereld thuishoorde en tegelijkertijd een wereld op zich. Totdat de directeur van de multinational erover struikelde. Gehaast liep hij over het plein, had net het Centre Pompidou verlaten, had van alles aan zijn drukke hoofd, zijn aktentas in zijn hand, driftige pasjes nemend, net als iedereen de koffer geheel over het hoofd gezien.

Hij struikelde erover. Het kostte nog moeite niet met een enorme smak op de tegels te belanden, zijn aktentas open, alle belangrijke papieren bezaaid over het plein. Maar gelukkig bleef hij overeind, liet hij zijn aktentas niet los en bleven de belangrijke papieren gewoon waar ze hoorden. Weer stevig op twee benen keek hij waar hij over gestruikeld was.

Een koffer. Een vrij grote koffer, donkerbruin leer, met extra stukken op de hoeken, hier en daar wat verschoten, een mooi, stevig handvat, goede sloten. Een oude koffer, degelijk vakwerk.

De directeur keek om zich heen. Wat deed zo'n koffer hier? Was hij soms van een toerist, die hem even had neergezet? Niemand in de buurt leek de eigenaar. Was hij van een artiest? De enige artiest hier was de fakkelwerper, en die stond twintig meter verderop zijn publiek te vermaken. Was hij van een drugskoerier, die had afgesproken het ding hier neer te zetten? Of die zijn last te zwaar geworden was, te riskant, en hem hier had achtergelaten, een pak van zijn hart.

Aarzelend bleef de directeur staan. Moest hij de koffer laten staan, net doen of er niks aan de hand was, gewoon doorlopen? Of moest hij hem meenemen, onopvallend, en hem openmaken, kijken wat erin zat. Nieuwsgierig liep hij om het ding heen. Uit niets bleek waar hij vandaan kwam, wie de eigenaar was of waar hij naartoe zou moeten.

Resoluut draaide de man zich om, pakte in één vloeiende beweging de koffer op en liep ermee over het plein. Niemand keek vreemd op. De jongeren bleven gewoon op de trappen zitten, genietend van de zon en van elkaar en misschien wel van het hele leven, de toeristen bleven foto's van elkaar maken en van het bijzondere Centre Pompidou, de fakkelwerper bleef gewoon zijn fakkels werpen, geroutineerd en tegelijk alsof hij het deze ene keer voor deze groep toeristen deed, maar anders nooit. En de directeur met zijn nieuwe koffer verdween uit hun wereld en wandelde zijn eigen wereld binnen.

In zijn hotelkamer zette hij de koffer achter de deur, gooide zijn aktentas op het bed, liet zichzelf

ernaast neervallen en begon de veters van zijn schoenen te ontknopen. Intussen, hij kon er niets aan doen, schoten zijn ogen steeds naar de koffer. De koffer had hem gegrepen. Vanaf het moment dat hij erover struikelde, was zijn nieuwsgierigheid gewekt.

Hij was moe, hij had pijn in zijn voeten, was uitgeblust. Het was een lange dag geweest van besprekingen en moeizame onderhandelingen, zijn hals jeukte onder zijn kraag, zijn stropdas en zijn colbert, zijn huid was geïrriteerd onder zijn pantalon, zijn hoofd was leeggezogen van het vergaderen, voorstellen doen en nieuwe oplossingen bedenken en het uren achtereen luisteren naar, denken in en spreken van een andere taal. Hij was toe aan een lange, hete douche, voordat hij ging dineren met de zakenlui van andere multinationals, van bedrijven die het zijne beconcurrerden maar waar hij ook de nodige zaken mee moest regelen. Hij had er een hekel aan, kon met de meeste zakenlieden helemaal niet opschieten en het liefste had hij er helemaal niet mee te maken. Gelukkig zat hij

morgen weer in het vliegtuig naar Zwitserland, op weg naar huis, de resultaten van de belangrijke besprekingen in zijn tas.

Hij merkte dat hij naar de koffer zat te staren.

Toen hij hem optilde, daar op dat drukke plein, in één vloeiende beweging, en ermee naar zijn hotel liep, had hij zich erover verbaasd dat hij zo licht was. Alsof er helemaal niets in zat, alsof hij leeg was. Terwijl die gedachte door zijn hoofd schoot, voelde hij een lichte teleurstelling.

Hij stond op, trok zijn kleren uit en stapte onder zijn welverdiende douche.

Terwijl hij zijn haar afdroogde, bedacht hij dat er nog tijd genoeg was voor wat ontspanning. Hij belde de room-service en bestelde een klein hapje.

Intussen dwaalden zijn ogen steeds naar de koffer. Er zou heel veel in kunnen. Stapels kleren, mooie oude boeken, goud. Misschien was de koffer ooit van een zeerover geweest?

Het mooie, bruine leer. De gladde buitenkant. De sloten.

De directeur pakte de koffer en legde hem op het

bed. Met zijn duimen drukte hij op de sloten. Er gebeurde niets. Natuurlijk zat hij op slot. Terwijl hij op zoek ging naar een paperclip, werd er op de deur geklopt.

'Roomservice,' zei iemand met een Frans accent. Verstoord keek hij op.

Op een dienblad hield het meisje zijn hapje. Terwijl hij zijn portomonnee zocht voor een fooi, staarde het kamermeisje naar de koffer die op het bed lag. Ze sloeg haar ogen neer toen hij naar haar keek. Ze nam de fooi aan.

'Breng straks nog een extra handdoek,' zei hij. Het meisje knikte, maakte een korte kniebuiging en verdween.

Toen merkte hij dat hij al snel weg moest, naar de concurrenten. Hij nam snel een paar happen van het eten, schoot in zijn jasje en zette voor vertrek de koffer zorgvuldig achter de deur.

Het kamermeisje

Ze klopte op de deur. Toen ze geen antwoord kreeg, opende ze hem met haar sleutel. Hij ging niet helemaal open. Hij stootte ergens tegenaan. Eenmaal binnen zag ze de koffer staan.

Ze legde de extra handdoek op het bed en liep naar de koffer. Op eerbiedige afstand bleef ze staan.

In haar leven als kamermeisje had ze al ontelbaar veel koffers gezien, koffers van stof, koffers van leer, koffers van plastic. Koffers van zware kwaliteit en koffers die eruit zagen of ze zo uit elkaar vielen. Koffers met riemen, koffers met wielletjes, koffers met zware sloten met een code, koffers met sleuteltjes. Koffers met bloemen, zwarte, bruine, blauwe, rode, groene, kanariegele koffers. Gloednieuwe koffers en koffers die al jaren gebruikt werden en nog minstens evenveel jaren gebruikt zouden worden. Koffers waar de eigenaar van hield en koffers waar achteloos mee omgesprongen werd; volgend jaar weer een nieuwe.

Maar nog nooit zo een. Ze zag, ze voelde, dat dit een bijzondere koffer was. Niets voor de kille directeur die de afgelopen week deze kamer had bewoond. Ook vreemd dat ze deze koffer niet eerder had gezien, terwijl ze toch iedere dag de kamer schoonmaakte. Hoe was die man eraan gekomen?

Ze liep ernaartoe. Voorzichtig strekte ze haar hand ernaar uit. Haar vingertoppen raakten het leer. Langzaam liet ze haar hand over de bovenkant glijden. Het voelde zacht, alsof er een fluwelen laagje overheen lag. Ze voelde het handvat en automatisch kromden haar vingers zich eromheen. Het lag lekker in haar hand. Stevig, en goed gevormd. Hoeveel handen zouden dit handvat gevoeld hebben? De koffer dragend, overal naartoe. Het handvat was comfortabel gemaakt, het voelde alsof je de koffer dagen achtereen kon dragen, zonder moeite worden, zonder dikke en rode vingers te krijgen, hoe zwaar de koffer ook was. Maar de koffer was niet zwaar, merkte ze, toen ze hem een stukje optilde. Alsof er niets in zat.

Dat geloofde ze niet. Langzaam gleeed haar hand naar één van de sloten, zonder dat ze zich ervan bewust was probeerde haar duim het open te klikken. Er gebeurde niets.

Alsof ze zich ergens aan brandde trok ze haar hand terug. Het besef dat ze hier probeerde de koffer van een gast open te maken. Ze voelde een blos haar wangen rood kleuren. Ze liep naar het bed, waar ze de handdoek had neergelegd, en hing hem in de badkamer. Ze liep naar de deur, maar haar voeten gingen naar de koffer. Ze keek ernaar. Zou ze...? Nee, nee, het kon niet, ze wilde niet. De koffer had grote aantrekkingskracht op haar, maar iets maakte haar ook bang. Snel stapte ze over de drempel de gang op en deed de deur dicht. Met haar sleutel sloot ze af. Ze voelde zich onbehaaglijk. Ze wist de koffer achter de deur.

Vermoeide reiziger in hotel

Langzaam begon tot zijn bewustzijn door te dringen dat hij wakker werd. Flarden van een vreemde droom zweefden nog door zijn hoofd, maar die was snel vergeten. Halfslappend draaide hij zich om, probeerde zijn ogen te openen. Een paar keer vielen ze dicht, voor hij ze helemaal open kon houden.

Meteen zag hij de koffer. Donker object in de hoek van de kamer. Hij keek ernaar, terwijl van alles door zijn hoofd gonsde. Een vage herinnering aan een droom waarin de koffer voorkwam.

Hij lag zeker een kwartier naar de koffer te staren voordat hij besepte dat hij uit zichzelf wakker was geworden. Hij werd nooit uit zichzelf wakker. Hij draaide zijn hoofd zodat hij naar zijn wekker kon kijken. Half tien.

Hij schrok geweldig, was meteen klaarwakker. Hij was veel te laat. Hij had een uur geleden al op moeten staan, om half twaalf vertrok zijn vliegtuig.

Hij had zijn wekker niet gehoord. Hij hoorde zijn wekker altijd. Zijn wekker deed het altijd. Hij wist zeker dat hij hem had gezet. Hij had hem zelfs iets eerder gezet, zodat hij genoeg tijd had om zijn vliegtuig te halen.

Snel kwam hij overeind. Te snel; een lichte duizeling overviel hem. Hij liet zijn hoofd in zijn handen zakken en sloot zijn ogen, tot het wegtrok. Een half minuutje later stond hij op, maar het was nog niet helemaal weg en hij voelde zich zweterig. Zijn lichaam was zwaar, iedere stap die hij zette alsof er lood aan zijn benen hing.

In de badkamerspiegel zag hij de diepe wallen onder zijn ogen, het gevolg van zijn drukke bestaan. Met een vermoeid gebaar wreef hij over zijn ongeschoren kin. Hij voelde er helemaal niets voor om zich te haasten. Hij voelde er ook niets voor om zijn vliegtuig te missen.

Hij draaide de hete kraan van de douche open en stapte er onder. Even afspoelen, kam door zijn haar. Makkelijke broek en pullover aan. Het scheren sloeg hij vandaag maar over; hij hoefde

niets van iemand gedaan te krijgen. Er was niemand voor wie hij er representatief uit moest zien. Vanavond zijn vrouw, maar die kon daar wel tegen, inmiddels.

Terwijl hij zijn horloge omdeed, merkte hij dat het al bijna kwart over tien was. Had hij zo getreuzeld? Hij haastte zich naar de ontbijtzaal, maar op het moment dat hij zijn kamerdeur opende, viel zijn blik op de koffer. Hij voelde een lichte aarzeling. Toen opende hij de deur en stapte de gang op.

Aan het dichtstbijzijnde tafeltje werkte hij twee croissants met confiture naar binnen en dronk een kom sterke koffie. Bij de receptie checkte hij alvast uit en liet een taxi bestellen. Terwijl hij wachtte op de rekening wreef hij met zijn rechterhand boven zijn wenkbrauwen en liet een vermoeide zucht ontsnappen. Hij betaalde de rekening met zijn creditcard, kon hem eerst niet vinden, pas toen hij één voor één al zijn pasjes op de balie legde, kreeg hij hem te pakken. Daarna slofte hij naar de lift.

Op zijn kamer liet hij zich achterover op het bed

vallen. Had het gevoel dat hij de hele dag kon slapen.

Hij kon zich niet zo'n vermoeiende zakenreis herinneren als deze. Meestal werd hij er juist vrolijk van, vooral als het zo goed ging. Nam de tijd om de stad waar hij was te bekijken, om uitstapjes te maken, leerde mensen kennen, niet alleen zakenrelaties.

Nu voelde hij zich leeggezogen; er was niets meer van hem over dan alleen maar buitenkant. Hij kon niet meer normaal nadenken, zijn lichaam functioneerde op de automatische piloot - hij moest nog snel wat spullen pakken voor de taxi kwam. Nog drie kwartier voor zijn vliegtuig vertrok.

In de badkamer mikte hij zeep en tandenborstel in zijn toilettas. Die stopte hij in zijn koffer - de gewone, die met het cijferslot en zijn initialen erop. Bovenop de kleren die hij de vorige avond, gelukkig, al had ingepakt. Snel de kleren opvouwen die nog over zijn stoel hingen, waarvan hij gisteravond dacht dat hij ze vandaag wilde aantrekken, maar vanochtend toch maar niet, en

die in de koffer.

Hij keek nog even om zich heen of hij alles had.

Op het nachtkastje zijn dikke boek - Stephen King - met de bladwijzer ergens bij bladzijde tien.

Hij had het boek in de rustige avonduurtjes willen lezen, had niet gerekend op het overvolle programma dat voor hem was bedacht. In het vliegtuig maar rustig - daar, eindelijk - verder lezen.

Hij klapte de koffer dicht, beetje doorduwen dan paste het wel, draaide het cijferslot links op 000 en rechts op 999. Hij merkte niet dat een stuk mouw van zijn overhemd er aan de zijkant uit stak.

Boek, o heerlijk dikke Stephen King, in zijn handbagage, paspoort en vliegticket erbij, zijn portemonnee. Hij was klaar voor de terugreis. Hij draaide zich om en keek naar de koffer achter de deur. Vreemd, dacht hij. Het gevoel kwam opzetten, de zekerheid, dat er iets was met die koffer. Iets wat erin zat, misschien? Hij kon het niet benoemen, dat gevoel, en al evenmin verklaren. Hij keek op zijn horloge. Nog een half

uur. De taxi was er nog niet.

Normaal gesproken zou hij zich er enorm over opwinden dat zijn taxi er nog niet was. Hij zou gaan schreeuwen tegen het hotelpersoneel, de manager erbij roepen, dat hij zijn vliegtuig zou missen, wat ze wel niet dachten, eisen dat ze hem nu NU! naar het vliegveld brachten. Maar terwijl hij naar de koffer keek verscheen er een tevreden glimlach om zijn lippen. Nu zou het gebeuren, nu zou hij zijn geheim prijsgeven. Hij voelde de adrenaline door zijn lichaam stromen, een klein jongetje dat op het punt stond iets te gaan doen wat eigenlijk niet mocht.

Hij liep naar de koffer en pakte hem op, voelde meteen de sensatie, het heerlijke gevoel van de koffer dragen, de hele wereld rond. En dan te weten wat erin zat.

Hij legde hem op het bed, naast zijn eigen koffer. Keek om zich heen, betastte zijn zakken, op zoek naar iets waarmee hij het slot open kon peuten. In zijn linkerbroekzak vond hij het. Een klein sleuteltje, het sleuteltje van het geheime vakje in zijn bureau, waar niemand van wist. Het was een

heel klein sleuteltje, ongeveer even klein als het sleuteltje van de koffer zou moeten zijn.

Zijn handen waren klam. Zijn hart bonkte. Hij verheugde zich erop straks te weten wat er in die koffer zat. Hij voelde angst om wat hij zou aantreffen in de koffer. Ergens bereidde een stemmetje in zijn hoofd hem voor op de teleurstelling als de koffer leeg bleek. Hij luisterde er niet naar. Hij voelde een steeds sterker wordende triomf: over een minuut, misschien twee, wist hij welk geheim de koffer voor hem verborgen hield. Geprobeerd verborgen te houden. De overwinning. Beter nog dan het resultaat van de onderhandelingen. Euforisch, bijna.

Met trillende hand bracht hij het sleuteltje naar het slot van de koffer. Zweetdruppels parelden op zijn voorhoofd.

Dit sleuteltje, van het geheime vakje in zijn bureau waar hij de brieven van zijn minnares bewaarde, zou natuurlijk niet op het slot van de koffer passen. Daar ging hij van uit. Maar misschien kon hij het wel in het slot duwen en

dan, met veel geduld en heel voorzichtig, met een beetje wrikken en draaien, na een minuut, misschien na twee minuten, toch het slot open draaien.

Hij hield zijn adem in. Slikte een heel klein beetje angst in.

Toen stak hij het sleuteltje in het slot.

De piccolo

Zodra hij de taxi in het oog kreeg, nam de piccolo de lift naar kamer 314, waar de directeur zat te wachten. Hij snapte niet waarom hij niet gewoon in de hal wachtte, hij had toch zo'n haast.

Hij klopte kort op de deur, die op een kier stond, en opende hem verder. Hij zag dat de directeur zich snel omdraaide, en meteen naar zijn rug greep, zijn gezicht vertrokken in een plotselinge pijn, te snel omgedraaid, alsof hij zich betrapt voelde.

'Uw taxi staat voor,' zei de piccolo. Hij zag de wallen onder zijn rode ogen, de neerhangende mondhoeken, de schaduw van stoppels op wangen en kin van de man. De eenvoudige kleding. Verbazingwekkend hoe iemand in een paar dagen tijd kon veranderen van een kille, gevoelloze directeur in zo'n vermoeide, onverzorgd uitziende burgerman.

Hij gedroeg zich nu alsof niets hem kon schelen, terwijl hij in de week van zijn verblijf hier in het hotel het personeel constant op de huid had

gezet, met dan weer dit, dan weer dat, voor de raarste dingen op de meest vreemde tijden, zo veeleisend. Iedereen in het hotel had een hekel aan hem gekregen. Als je hem nu zag, zou je bijna medelijden met hem hebben.

De piccolo liep naar het bed en pakte de twee koffers die erop lagen, de harde plastieke, sjieke met de goudkleurige cijfersloten en de initialen van de man, die hij ook naar deze kamer had gedragen, nu een week geleden, en hij zag dat de mouw van het overhemd eruit stak, hij kon een glimlach maar met moeite onderdrukken, en de sjofele bruine leren, die hij nog niet eerder had gezien en die hij niet bij de kille directeur vond passen, maar wel bij de vermoeide reiziger die hij nu geworden was.

Hij zag dat er nog een sleuteltje uit een van de sloten stak en zei het.

De vermoeide reiziger mompelde iets onverstaanbaars, boog zich over de koffer en begon aan het sleuteltje te wrikken. Het duurde lang. Langer dan nodig om een sleuteltje uit een slot te trekken.

'Als u uw vliegtuig nog wilt halen,' zei de piccolo behulpzaam. De vermoeide reiziger trok het sleuteltje eruit en stak het in zijn broekzak. Zijn hoofd was rood en in zijn ogen zag de piccolo iets wat hem niet aanstond en wat hem beangstigde. Het woord dat in hem opkwam was: bezeten, en als hij niet beter wist dan zou hij nog denken. Maar hij wist wel beter en met dat het woord bij hem opkwam, verwierp en vergat hij het ook meteen weer. Soepel tilde hij beide koffers van het bed, de een veel lichter dan de ander, dat had hij niet verwacht en hij wankelde even uit balans. Hoorde de man iets mompelen: 'Nee, die niet, die draag ik zelf wel,' maar hij was al op de gang, bijna bij de lift, bovendien was het niet de gewoonte dat gasten zelf hun koffers droegen, hoe vervelend ze ook waren en verder stond hij er niet bij stil.

Wel bemerkte hij een vreemde sensatie bij zichzelf toen hij de koffer optilde, waardoor hij even dacht: Zo, maar wat er dan 'zo' was, dat wist hij eigenlijk niet. Hij lag wel lekker in zijn hand, die koffer en in de lift bleef hij hem

vasthouden, terwijl hij normaal alle koffers naast zich neerzette, wat hij nu ook bij de sjieke plastieke koffer deed. Hij zou ook wel gek zijn om de koffers te blijven dragen als hij ze kon neerzetten. Maar niet de bruine leren.

Hij merkte dat de vermoeide man steeds even naar de koffer keek, hem onopvallend in de gaten houdend, bang dat hij, de piccolo, ermee vandoor zou gaan. Alsof hij dat zou doen, er met een oude, lege koffer vandoor gaan. Het idee! Zijn hand verstevigde zijn greep om het handvat.

Hij haatte de kille directeur. Hij keek hem recht in zijn ogen terug, ongeschoren kop met dikke wallen, tot hij zijn ogen neersloeg en zijn blik afwendde.

Hij haatte het zielige mannetje dat zijn vliegtuig ging missen.

Zenuwachtige man op vliegveld

Zodra de taxi voor het vliegveld stopte, begon de man aan het portier te frunniken, te zenuwachtig, het duurde lang, de taxichauffeur wilde zich net naar de deur buigen toen de zenuwachtige man hem al open kreeg. Hij wilde naar buiten stappen, zijn rechtervoet al op straat, werd tegengehouden door de gordel die hij nog om had. Hij klikte hem los, liep meteen door naar de achterkant van de auto, de taxichauffeur er snel achteraan, voor hij hem gesmeerd was, hij kende dat soort lui, sjofel gekleed maar bulkend van het geld.

De taxichauffeur opende de kofferbak, reikte naar beide koffers, maar de bruine leren was snel weggegrist, zoiets had hij nog nooit meegemaakt. Met de sjieke koffer in zijn hand eiste hij eerst zijn geld op, de man probeerde met één hand zijn portemonnee uit zijn schoudertas te halen, het kostte veel moeite, en tijd, maar hij bleef de bruine koffer vasthouden, in plaats van dat hij hem nou even op de grond zette, veel sneller, veel makkelijker. Uiteindelijk lukte het hem zijn

portemonnee uit zijn tas te vissen en daaruit weer een aantal bankbiljetten die hij de taxichauffeur in zijn vrije hand drukte.

Mompelde: 'Hou maar,' rukte zijn eigen koffer, de sjieke, uit de hand van de chauffeur en rende naar het vliegveld, voor zover dat lukte met in elke hand een koffer en een tas aan zijn schouder. Over een kwartier vertrok het vliegtuig. Hij haastte zich naar de vertrekhal, liep nog bijna de verkeerde kant op, checkte in, gelukkig stond er geen lange rij meer bij de incheckbalie, gaf zijn koffer af, de gewone, met cijferslot en initialen en waar een stuk mouw van zijn overhemd aan de zijkant uitstak.

Hij had zelf niet eens in de gaten dat hij de bruine koffer bij zich hield. Het dienstdoende personeel gelukkig wel.

Hij voelde een enorme weerstand opkomen toen hij ook die koffer moest afgeven. Hij kon hem wel meenemen als handbagage, opperde hij.

Hoofdschudden. Dat kan niet.

Hij schrok op toen de beambte zijn stem verhief: 'U kunt uw koffer afgeven.'

Hij merkte dat hij had staan staren, star, zijn koffer in zijn hand geklemd, knijpend. Hij wilde hem niet kwijt.

'Meneer, het vliegtuig staat te wachten.'

Met tegenzin gaf hij de koffer af, voelde zich meteen leeg, troostte zichzelf met de gedachte dat het maar een paar uur duurde.

Hij liep door, naar de douane, voelde de neiging achterom te kijken.

Had zijn ticket en paspoort niet klaar bij de douane, begon zenuwachtig te zoeken, verstrooid in zijn tas graaiend, zonder nadenken.

Daarna werd zijn handbagage doorgelicht.

Plotseling was hij klaarwakker, potverdorie, had hij nu zijn koffer bij zich gehad, wat een gemiste kans. Hier had hij erachter kunnen komen wat erin zat!

Hij had de neiging terug te rennen, zijn koffer te halen, hem hier op de band te zetten en te kijken, te kijken, weten wat de koffer verborg.

Of hij zijn sleutels uit zijn zakken wilde halen, voor hij door de metaaldetector stapte. Hij ging af. Het was zijn broekriem. Nog vijf minuten.

Toen alles goed was, kon hij eindelijk doorlopen, zijn ticket en paspoort in zijn hand, de sleutels van de lopende band gegrist, de tas snel om zijn schouder gehangen.

In het vliegtuig zat hij ongemakkelijk, onrustig gevoel om de koffer, gedachten spookten door zijn hoofd.

Het lampje Fasten your seatbelts begon te knipperen en door de intercom klonk de stem van This is your captain. Even later zag hij het vliegveld, de stad, het land kleiner worden.

Hij zuchtte, zakte weg. Zijn ogen voelden branderig. Hij haalde zijn boek uit zijn tas en sloeg het open waar hij gebleven was. Eindelijk lekker lezen.

Maar toen hij de bladzij omsloeg, merkte hij dat hij zich niet kon herinneren wat hij gelezen had. Hij sloeg de bladzijde terug en begon opnieuw, maar al snel dwaalden zijn gedachten af. Veel te druk in zijn hoofd om rustig te lezen. Veel te vermoeid om zich op de dansende letters te concentreren. Hij wist alleen de koffer ergens in het vliegtuig, hopelijk, en de beklemmende

gedachte dat er weleens iets mee zou kunnen gebeuren, dat had hij vaak genoeg gezien, ook wel meegemaakt, dat hij hem nooit meer terug zou zien.

Hij klapte zijn boek dicht en liet het op zijn schoot liggen. Keek naar buiten zonder iets te zien, keek naar het boek, aarzelde, sloeg het weer open, bekeek de eerste regel, sloeg het weer dicht, vroeg de stewardess om een aspirientje.

Over een paar uur was hij eindelijk thuis en dan zou hij, terwijl zijn vrouw zijn kleren waste en zijn eten kookte, in zijn werkkamer, met de deur op slot, eindelijk die koffer open kunnen maken, weten weten wat erin zat.

Toen hij uit het vliegtuig stapte, versuft want het laatste halfuur in een onrustige slaap gevallen, zou hij niet kunnen zeggen wat voor mensen er naast hem hadden gezeten, of de stewardess blond haar had of donker, waar hij precies had gezeten, links of rechts.

Verdwaasd liep hij over het vliegveld, alsof er een doorzichtige wolk om hem heen zweefde die al het geluid dempte en de drukte van de mensen

om hem heen absorbeerde.

Zwalkend, tenminste zo voelde het, verplaatste hij zich over het vliegveld, zich niet bewust van waar hij liep, waar hij naartoe ging, wat er om hem heen gebeurde. Als vanzelf kwam hij bij de lopende band waar hij zijn koffers kon ophalen, eindelijk de koffer weer, kwetsbaar zonder.

Het was druk. Hij wilde vooraan staan. Hij moest hij zou. Zijn koffer. Zo snel mogelijk. Hij wrong zich tussen de mensen door, geërgerde blikken, soms een opmerking, bleef met zijn tas aan ledematen en jassen en andere tassen haken, stond op tenen.

Reikhalzend keek hij uit naar zijn koffer.

Er kwamen stoffen koffers voorbij, leren, plastieke in rood geel blauw, rugzakken. Alles werd eraf gehaald. Waar bleef zijn koffer? Zijn mooie bruine leren, als hij maar niet was kwijtgeraakt. Hij had hem ook gewoon bij zich moeten houden, als handbagage.

Er kwam een vrij sjieke zwarte koffer voorbij, plastic, met goudkleurig cijferslot en initialen. Hij bleef liggen. Wie liet er nou zijn koffer liggen? Pas

veel later drong tot hem door dat het zijn eigen koffer was, de gewone, waar zijn spullen in zaten, de onbelangrijke.

Net op tijd griste hij hem van de band.

Maar waar bleef de mooie leren koffer?

Hij kreeg het warm. Merkte dat hij zenuwachtig met zijn trouwring tegen het ijzeren ringetje van zijn schoudertas tikte. Je zou zien dat er iets met zijn koffer gebeurd was. Dat ze hem kwijt waren geraakt. Zoiets gebeurde altijd wel met een koffer. Niet mee gegaan in het vliegtuig. Of met een andere vlucht.

Klamme handen.

Of ze hadden een steekproef gehouden, ze hadden hem achter opengemaakt. Zij! Hadden hem! Zijn koffer! Opengemaakt! Daar hadden ze wel methoden voor, koffers die stijf op slot zaten open te maken. En ze hadden gezien, zij hadden ontdekt wat er in zat.

Hij kreeg het benauwd, waas voor zijn ogen, duizeling.

Plotseling, heel helder, zag hij hem. Zijn koffer kwam over de band aangerold, hij gaf bijna licht,

zo helder zag hij het. Alsof hij hem riep. Hij rende naar de band, rukte de koffer eraf, wilde hem wel omhelzen, als een geliefde die eindelijk thuiskwam na een lange reis.

De chauffeur

Eerst zag de chauffeur hem niet. Hij zag hem wel, maar hij had niet in de gaten dat hij het was.

De chauffeur stond al een hele tijd te wachten, rustig rokend naast de auto. Een paar keer keek hij op zijn horloge. Mensen liepen af en aan, met grote rugzakken, koffers op wielmpjes, karren vol bagage. Een jonge vrouw met een ultrakort rokje trok zijn aandacht. Als hij niet in functie was, had hij gefloten. Nu tikte hij alleen tegen zijn denkbeeldige pet. Ze verdween in een taxi en hij richtte zijn aandacht weer op de uitgang van de aankomsthal.

Een man kwam naar buiten. Een vreemde verschijning, die opviel door zijn tegenstrijdigheden. Slecht gekleed, verward haar, ongeschoren kop, uitgebluste uitdrukking op zijn gezicht. Keek om zich heen en bewoog zich alsof hij niet van deze wereld was, gek in zijn hoofd. Maar de zwarte koffer en de schoudertas waren die van een rijk, gesetteld man, zo één die zich op zijn dertigste al ingelikt had op een of andere

hoge positie met een topsalaris. En zijn ogen waren fel. Hij was dan misschien niet van deze wereld, maar er was wel iets wat hem bezig hield, iets in zijn kop.

Voor hij deze baan als privéchauffeur aannam, was hij taxichauffeur geweest. Twintig jaar mensen rondrijden, daarvan leerde je ze kennen. Meer mensenkennis dan een psycholoog. Hij kende ze allemaal. Hij had het nooit mis. Totdat hij merkte dat de man recht op hem af kwam lopen. Dacht hij soms dat dit een taxi was? Hij rechtte zijn rug om de man te vertellen dat hij hier niet kon instappen. De taxi's stonden verderop, op de taxistandplaats. Had hij dat soms niet in de gaten?

De man stopte voor hem, zei: 'François,' met een knikje dat hij maar al te goed kende.

Geschrokken schoot hij zijn peuk weg, zei: 'M'neer,' en reikte naar zijn koffer.

Een plotselinge, heel felle reactie toen hij de bruine koffer aan wilde pakken, de lelijke, even was er een link van zijn eigen krankzinnige wereld naar de normale, François zag de obsessie

in zijn ogen nog feller oplichten, bijna beangstigend.

Hij wilde de koffer bij zich houden, werd er zenuwachtig van. François liet hem begaan, de praktische bezwaren die hem te binnen schoten negerend. Dit was niet zijn baas zoals hij hem kende, dit was een krankzinnig man die hij maar beter zijn zin kon geven. Van tegenwerking kon hij wel eens agressief worden.

Intussen vroeg hij zich wel af wat er gebeurd was. Zo kende hij zijn baas niet. Zo onverzorgd, zo zenuwachtig. Hij leek wel paranoïde, zo schichtig als hij om zich heen keek.

Zijn blik viel weer op die lelijke bruine koffer. Die had hij nog nooit eerder gezien. Hij wist zelfs zeker dat hij die niet bij zich had toen hij hem een week geleden naar het vliegveld reed.

Interessant.

Bij het instappen worstelde de krankzinnige man met de koffer, die hij niet goed kon neerzetten. François zag de aders bij zijn slapen opzwellen. Hij stelde voor de koffer even vast te houden, zodat de man eerst kon instappen, maar dat

wilde hij niet, beslist niet, het zou zo ook wel lukken. De koffer stootte tegen de bestuurdersstoel, het portier, de bank; hij paste niet.

Het zweet parelde op zijn voorhoofd, hij had zijn kaken gespannen opeengeklemd toen hij opkeek. François pakte de koffer aan – een sensatie stroomde door zijn aderen. Zoiets had hij nog nooit meegemaakt. Hij had verwacht dat hij veel zwaarder zou zijn, maar dat was niet wat hem verbaasde. Het was die koffer. Hij begreep ineens alles. Als hij zo'n koffer had, zou hij hem ook nooit loslaten, hem beschermen tegen al het kwaad in de wereld. Moeiteloos zette hij hem neer, tussen de achterbank en de bestuurdersstoel. De krankzinnige man keek hem aan alsof hij zou gaan grommen. François begreep dat. Dat zou hij ook doen als hij zo'n koffer had en iemand anders hield hem vast. Hij had hem ook best wat langer vast willen houden. De krankzinnige man stapte in, zijn benen onhandig over de koffer heen gevouwen. François stapte ook in, verdraaide zijn achteruitkijkspiegel

een beetje, zodat hij de krankzinnige in de gaten kon houden (legde hij daar niet liefkozend zijn hand op de koffer?).

Hij startte zijn wagen en reed weg van het vliegveld.

Door de rugleuning van zijn stoel heen voelde hij de koffer in zijn rug prikken.

Hij floot een deuntje mee met de radio die zachtjes aan stond, probeerde zich op de weg en het verkeer te richten maar was teveel afgeleid door die lelijke koffer die in zijn rug stak.

Voor het huis stopte hij. Hij stapte uit en hield het achterportier open zodat zijn baas kon uitstappen. Moeilijk over de koffer heen, François geen enkele kans gevend de koffer nog eens – behulpzaam – alvast aan te pakken.

'Dat is een mooi dingetje,' probeerde hij, vissend, glimlachend. Om niet teveel uit zijn rol te vallen, opende hij de kofferbak en haalde de zwarte koffer eruit. Terwijl hij hem aan de idioot overhandigde, wist hij er met moeite nog een Prettige avond verder uit te persen, waarna hij in zijn wagen stapte en het portier hard dichtsloeg.

Gebroken man opent koffer

Er was iets met het huis. Hij hoorde het al meteen; het geluid toen hij het slot opendraaide was anders dan normaal, maar het drong niet direct tot hem door, hij had wel wat anders aan zijn hoofd.

Toen hij binnenstapte, kon hij er niet meer omheen. De gang was leeg. Een kale kapstok aan de muur, een lege plek waar de spiegel had gehangen, op de plavuizen de afdruk van het kastje dat daar jaren had gestaan, lichte verkleuring. Er was iets mis en goed ook. Zijn voetstappen klonken hol toen hij door de gang naar de woonkamer liep: leeg, en naar de keuken: alles weg, en naar het zijkamertje: leeg. Hij nam de trap met twee treden tegelijk naar boven, rukte de deur van de slaapkamer open: leeg, de badkamer, al haar spullen weg. Zijn vrouw had hem verlaten. De trut was zomaar weggegaan. Nergens een berichtje achtergelaten. Het rotwijf. Alsof ze het zo slecht had bij hem. Hij zakte neer op de rand van het bad, zag

zichzelf in de spiegel aan de muur ertegenover:
gebroken man. Hij wendde zijn blik af, maar
overall waar hij keek werd hij geconfronteerd met
het onontkoombare feit dat hij nu alleen was.

Alleen in dit grote, lege, kale huis.

Hoe kón ze. Hoe dúrfde ze. Waar haalde ze het
leef vandaan? Alsof ze het ergens anders beter zou
hebben.

Alles had hij haar gegeven, alles: het mooie huis
met inrichting en alle meubels die ze nu had
meegenomen, een auto, sieraden, mooie kleren,
lingerie, reisjes naar de Bahama's, status. En nu
was ze zomaar weg, ondankbaar kreng. Was ze
soms met een andere vent mee? Vertrokken naar
godmagweten waar.

Hij zag de gebroken man op de rand van het bad,
verward haar, rode ogen, ongeschoren kop, een
stuk van zijn overhemd hing uit zijn broek. Hij
pakte de douchekop, het enige wat nog
voorhanden was, en smet die naar de spiegel.
Met een klap kwam hij op de vloer terecht, de
slang was te kort. Hij zuchtte, greep naar zijn
hoofd. Stond op, gaf een trap tegen de

douchekop daarna tegen de spiegel en nog eens en nog eens, tot hij uitgeput stopte, ineens genoeg, zijn haar wild om zijn hoofd, zijn overhemd helemaal uit zijn broek, heel warm in zijn trui, maar de spiegel nog steeds heel.

Naar de slaapkamer, nog meer leegte, benauwdheid, raam open, naar buiten kijken, leunend op vensterbank, diepe teugen lucht, maar de razernij bleef. Draaide zich om, overzag de kamer. Werkelijk alles had ze meegenomen. Het bed de kasten (zijn kleren lagen op een hoop op een oude houten keukenstoel) de schilderijen van de muren de spiegel de foto's de nachtkastjes zelfs het lampje boven het bed zelfs de lamp aan het plafond.

Ze moest lang bezig zijn geweest. Ze moest het allemaal goed georganiseerd hebben. Ze had vast al heel lang rondgelopen met dit plan. Ze had nooit iets laten merken. Ze had nooit iets gezegd. Ze was altijd vriendelijk en voorkomend.

Wat was ze een kreng.

Zelfs de gordijnen waren weg.

'Dat het behang nog op de muren zit,' mompelde

hij.

Hij peuterde een hoekje behang los. Begon eraan te trekken. Haalde in repen het behang van de muur.

'Je Bent Nog Wat Ver Ge Ten,' hijgend bij iedere reep die hij afscheurde.

'Moest Je Dit Niet Mee Ne Men.'

'Hee! Kreng! Moest je dit niet meenemen!'

Schreeuwend. Heb je daar niet aan gedacht! Of had je daar geen tijd meer voor! Of had je vriendje mooier behang! Of was je bang dat je je nagels brak!

Zijn haar plakkend op zijn hoofd, zijn trui uitgetrokken, in een hoek geslingerd. Repen behang aan zijn voeten. Wild scheurende armen, de ene reep na de ander, witte muur onder perzikkleurig behang.

Plotseling hield hij op. Zijn armen slap langs zijn lichaam. De stilte piepte in zijn oren. Keek naar de gehavende muur, de perzikkleurige repen overal op de grond. Er was iets tot hem doorgedrongen. Hij had nog iets over het hoofd gezien. Hij was nog niet overal geweest.

Als ze dat ook, als ze daar, nou dan. Hij moest het weten, was er tegelijk bang voor. Met bonzend hart ging hij nog een trap op, trede voor trede, nog een verdieping hoger: zijn werkkamer. Als ze daar maar met haar tengels vanaf was gebleven, als ze zijn spullen maar had gelaten waar ze waren.

Hij opende de deur. Links zijn bureau, daartegenover de twee fauteuils en de salontafel. Precies zoals het hoorde, onaangetast. De netjes gesorteerde stapels papier, de pennenstandaard, haar foto. Hier was ze niet geweest, of juist wel, en had ze het uiterst netjes achtergelaten. Eng bijna. Had ze misschien zijn geheime vakje ontdekt, tijdens het schoonmaken en de brieven van zijn Claudia. Dat zou een verklaring kunnen zijn.

Hij voelde aan het laatje, maar dat zat op slot. Het was ook niet geforceerd. Hij graaide in een ander laatje naar het sleuteltje. Op het moment dat hij het voelde, het vastpakte, ging er iets door hem heen. Alles viel van hem af.

De koffer. De koffer stond nog beneden in de

gang. Hoe kon hij zijn koffer vergeten? Hoe kon hij vergeten dat hij hem nog open moest maken, dat hij nog steeds niet wist wat er in zat.

Hij rende naar beneden, de angst verdringend dat hij weg was, dat hij er nooit geweest was, dat het een hersenschim was. Maar hij was er nog, gelukkig. Op de plek waar hij hem uit zijn handen moest hebben laten vallen. Hoe had hij dat kunnen doen? Hij had zijn koffer nog. Er was niets aan de hand.

Hij pakte hem op, o dat heerlijke gevoel, en zocht iets waar hij hem op kon leggen. Dan maar op de grond. Hij stak het sleuteltje in het slot en begon te wrikken en te draaien, heel geduldig. Er gebeurde niets. Er was geen beweging in te krijgen. De koffer bleef potdicht. Naar de keuken, zoeken naar iets anders, la open: leeg. Nog een la open: ook leeg, kastje open: leeg natuurlijk. Terug naar koffer, trekken duwen draaien wrikken aan sleuteltje. Geen beweging. Klerekoffer. Slaan op bovenkant. Wrikken draaien duwen trekken aan sleuteltje. Met een knappend geluid brak het af. Stond hij daar, met een half sleuteltje in zijn

hand, de andere helft in het slot van de koffer. Hij stond op, gaf er een trap tegen, ga open kreng. Idee: naar de garage. Kwam terug met hamer en beitel. Dan maar grof geweld, als die koffer maar open ging. Hij zou hem krijgen. Hij liet zich niet op zijn kop zitten door zo'n stomme oude koffer. Hij veegde zijn haar uit zijn ogen, hurkte opnieuw bij de koffer, nu zou hij het weten, eindelijk zou hij het weten, zou de koffer helemaal van hem zijn, zonder geheimen.

Hij zette de beitel onder het lipje van het linkerslot, die waar het halve sleuteltje van het geheime vakje van zijn bureau in zat, veegde zijn hand af aan zijn broek voor hij de hamer pakte, maakte een paar schijnbewegingen, tikte toen tegen de beitel, precies op de juiste plek: het slot sprong open.

Hij veegde wat zweet van zijn voorhoofd, zette de beitel tegen het lipje van het rechterslot, schuin eronder, precies goed, legde de hamer neer, veegde zijn hand af aan zijn broek, maakte het bovenste knoopje van zijn overhemd los, negeerde de duizeling. Pakte de hamer, een tikje

tegen de beitels, precies hard genoeg en op de juiste plek. Het slot sprong open. Hij had zich nog nooit eerder in zijn leven zo voldaan gevoeld.

Legde hamer en beitels opzij.

Zo, koffertje.

Wreef over zijn voorhoofd, even zijn ogen gesloten. Legde zijn handen op beide hoeken van de koffer. Geen geheimen meer. Opende de koffer.

Een glimlach verscheen op zijn gezicht, uit zijn ogen had nog nooit zoveel geluk gestraald. Zijn trouwdag. De geboorte van zijn kinderen. De koffer.

Een paar seconden.

Toen bestierf zijn glimlach, het geluk in zijn ogen veranderde in angst in schrik in pijn. Zijn mond viel open, hij greep naar zijn keel. Hij wist, hij beseftte. Toen viel hij om. Hij had geen tijd meer om geluid te maken.

Student op metrostation

Niet zo heel opvallend stond hij naast een bankje op het overvolle metrostation. 's Ochtends vroeg, de meeste mensen nog niet wakker genoeg, sommige nu al gehaast en gestresst, zich druk makend over de dag die nog amper begonnen was. Ongeduldig op de klok kijkend, sommigen al met hun telefoon aan hun oor, onderhandelend, argumenterend. Staand, zittend, de trap af rennend, ongeduldig heen en weer lopend, lezend in de krant. En niemand, niemand die de koffer zag staan, naast het bankje, waar mannen en vrouwen van alle leeftijden met hun tassen op zaten. Etend, drinkend, rokend, pratend, zuchtend.

Totdat de zenuwachtige student van de roltrap af kwam. Hij keek op het bord, nog twee minuten voor de metro zou arriveren, ging naast het bankje staan, naast de koffer. Hij stootte ertegenaan. Keek. Een koffer. Keek weer. Keek naar de man op het bankje, het dichtst bij de koffer, man in lange jas, zwarte tas op zijn

schoot, krant erbovenop, koffie in zijn hand. De student wist meteen dat de koffer niet van hem was. Hij keek nog eens naar de koffer. Niemand besteedde er aandacht aan. Of aan hem.

Er klonk lawaai in de tunnel, een schrapend geluid, oorverdovend, even later reed de metro het station binnen. Deuren gingen open, mensen zwermden naar buiten, mensen verdrongen zich voor de deuren om als eerste naar binnen te kunnen. Niemand nam de koffer mee.

De student aarzelde. Heel even. Toen pakte hij de koffer om ermee de metro in te lopen.

Hij had zich vergist in de zwaarte van de koffer.

Hij liet hem bijna meteen weer op de grond vallen, maar liet hem niet los, legde zijn hand goed om het handvat, tilde hem met kracht op.

Het geluid van de metro gaf aan dat de deuren gingen sluiten. De student rende ernaartoe, voor zover dat mogelijk was met die zware koffer, en wurmde zich tussen de zich sluitende deuren naar binnen, de mensen die er al stonden opzij duwend. Sommigen keken hem verwijtend aan, iemand maakte een opmerking, maar de student

merkte het niet: hij had zijn koffer.

Pas een paar stations verder kwam de gedachte in hem op dat het misschien niet zo verstandig was geweest om de koffer mee te nemen. Een koffer die alleen op een metrostation stond. Die van niemand was. Misschien zat er wel een terroristische bom in. Die had hij nu meegenomen de metro in. Hij zou de politie moeten bellen, bij het eerstvolgende station uitstappen, de koffer op een veilige, ontruimde plek zetten, zodat die door bomexperts onderzocht en onschadelijk gemaakt kon worden. Nee. Dat kon niet. In zo'n koffer? Een bom? Terroristen gebruikten toch geen oude leren koffers? Die gebruikten rugzakken. Toch? De student keek om zich heen. Geen van de mensen in de metro zag er verdacht uit. Allemaal normale mensen, die naar hun werk gingen, of naar de universiteit. Er waren ook een paar kinderen, daar stond een jongen van een jaar of twaalf, en even verderop een meisje van dezelfde leeftijd. Die gingen natuurlijk naar school. Stel dat er een bom in de koffer zat. Dat die kinderen... En dan

had hij, verlegen student, al die doden op zijn geweten, die kinderen. Maar er zat geen bom in de koffer. Daar was hij veel te zwaar voor.

De student had geen idee. Hoe zwaar was een bom? En zouden terroristen dit soort koffers kunnen gebruiken voor bommen? Als het een terroristische bom was, dan zou het zeker een zware zijn. Die het hele metrostation zou kunnen vernietigen.

Het zweet brak hem uit.

Maar iets zei hem dat het geen bom was. Het was iets anders. Iets wat veel waard was. Dat moest wel. Misschien belangrijke papieren. Een erfenis. Aandelen van een groot bedrijf. Staatsgeheimen. Belachelijk. Zoiets zou iemand toch niet zomaar op een metrostation achterlaten?

De student keek op zijn horloge. Zijn tentamen begon over een halfuur. Hij was bijna bij de universiteit. Nog twee stations, dan tien minuten lopen. Had hij nog tijd genoeg om even koffie te halen. Maar die koffer... Die kon hij niet meenemen de tentamenzaal in. Waar moest hij hem dan laten? Wat zouden ze wel niet denken

als hij met zo'n koffer het gebouw binnen kwam lopen? Ga je op reis? Hij zuchtte. Hij had lang geblokt voor het tentamen, hij wilde er minimaal een acht voor halen. Wekenlang had hij avond aan avond over zijn boeken gebogen gezeten. Waar had hij zich eigenlijk zo druk over gemaakt? Het was maar een tentamen. Niks belangrijks. Miljoenen mensen gingen door het leven zonder dat ze ooit dit tentamen gehaald hadden. Die hadden het niet eens gemaakt. Niet eens de boeken gelezen die ervoor nodig waren. Duizenden mensen hadden er nooit van hun leven bij stil gestaan dat er zo'n tentamen bestond.

De student zuchtte. Van opluchting. Al zijn zenuwen waren verdwenen. Lekker belangrijk, dat tentamen.

De metro stopte. De deuren gingen open. De student pakte zijn koffer op en liep ermee de metro uit, het station door, naar het andere perron. Stapte in de metro die even later aankwam. Terug naar zijn studentenkamer. Het kostte nog moeite om het zware ding de trap

op te krijgen, die onhandige draai, de smalle treden. Zijn huisgenoot keek hem vreemd aan, vroeg iets, maar hij verstond niet wat, mompelde: 'Eerst die koffer op mijn kamer zetten.'

Nog een trap en dan zijn kamer. Hij legde de koffer op zijn bed, deed zorgvuldig de deur op slot. Wat een ding. Hij had van zijn opa geweest kunnen zijn. Maar nu was hij van hem. Van hem alleen. En niemand zou ooit weten dat hij hem had. Hij alleen zou hem open maken. Het geheim weten.

Hij schrok op van de telefoon, liet hem overgaan. Een paar keer, daarna was het stil.

Hij aaide over het leer van de koffer. Glimlachte. Hij zette zijn duimen tegen de sloten en drukte. Niets.

Zijn huisgenoot riep hem, kwam de trap op, klopte op de deur: 'Telefoon!'

Geërgerd keek hij op.

'Ik kom.'

Keek naar de koffer. Liep naar de deur, opende hem, stapte de gang op, draaide hem weer op

slot. Hij zag zijn huisgenoot kijken, dat hij zijn deur op slot deed om alleen de telefoon op te nemen. Was zich ervan bewust dat hij zijn deur nooit op slot deed als hij thuis was. Maar nooit eerder had hij zo'n bijzondere koffer gehad.